

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1369/2024
17.10.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бојане Пауновић, председника већа, Дијане Јанковић, Милене Рашић, Александра Степановића и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Машом Денић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 1. КЗ у вези члана 289. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Снежане Ивковић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу К 413/23 од 20.03.2024. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 526/24 од 20.08.2024. године, у седници већа одржаној дана 17.10.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Снежане Ивковић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу К 413/23 од 20.03.2024. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 526/24 од 20.08.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу К 413/23 од 20.03.2024. године окривљени АА оглашен је кривим за кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. КЗ у вези члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ и изречена му је условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се наведена казна неће извршити уколико окривљени у року од две године од правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело.

Истом пресудом, окривљеном је на основу члана 297. став 5. КЗ у вези члана 86. КЗ, изречена мера безбедности забрана управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од шест месеци, рачунајући од дана правноснажности пресуде.

Окривљени је на основу члана 261. и 264. ЗКП обавезан да плати трошкове кривичног поступка и то Основном суду у Крагујевцу на име паушала износ од 5.000,00 динара, у року од 15 дана од правноснажности пресуде под претњом

принудног извршења, као и остале трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 526/24 од 20.08.2024. године одбијене су као неосноване жалбе јавног тужиоца ОЈТ у Крагујевцу и браниоца окривљеног, као и заједничка жалба окривљеног АА и његовог браниоца, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Снежана Ивковић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, док из образложења произлази да захтев подноси због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд донесе пресуду којом ће укинути ожалбену пресуду или преиначити тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе за наведено кривично дело.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, у складу са одредбом члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет те је након оцене навода захтева, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости указује да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, јер се пресуде заснивају на доказу на коме се не могу заснивати и то на видео снимку сигурносних камера привредних друштава чија су седишта у широј зони места незгоде, наводећи да је исти прибављен супротно одредби члана 168. ЗКП и члана 171. ЗКП, истичући да се ради о незаконитом доказу, видео снимку камере који је настао без наредбе суда, те да снимање није вршио овлашћени орган поступка.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, по оцени Врховног суда, не могу се прихватити као основани.

Из списка предмета произлази да је у току поступка на главном претресу извршен увид у видео снимке спољних сигурносних камера са „... парка“ ... и „...“ ..., а који су достављени јавном тужиоцу уз кривичну пријаву.

Супротно наводима захтева, сигурносне камере не представљају уређаје за аутоматску обраду података, нити опрему на којој се чувају или се могу чувати електронски записи, у смислу члана 152. став 3. ЗКП, за чије је претресање неопходна наредба суда. По оцени Врховног суда, ради се о видео запису снимака са надзорне камере, који је сачињен на лицу места приликом извршења кривичног дела дана

06.02.2023. године, при чему су надзорне камере постављене као вид општих безбедоносних мера које се предузимају на јавним местима, од стране држаоца тих просторија, односно у објектима као што су продавнице робе, у којима се снимање редовно обавља из безбедоносних разлога. Према томе, доказна радња је изведена увидом у садржај снимка, како је предвиђено одредбом члана 138. став 1. ЗКП.

С обзиром на наведено, Врховни суд налази да предметни снимци са видео записима, који су изузети са лица места, представљају законите доказе и по начину прибављања и по својој садржини и на истим се може заснивати пресуда, те се стога неоснованим оцењују наводи захтева браниоца окривљеног којима се указује да је извођењем ових доказа и заснивањем правноснажне пресуде на видео снимцима, суд учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Осталим наводима захтева, бранилац указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, оспоравајући разлоге правноснажне пресуде, док оспоравањем утврђеног чињеничног стања и анализом исказа сведока – оштећене, као и одбране окривљеног и извођењем сопствених закључака указује на повреду одредаба члана 440. ЗКП.

Поред тога, бранилац окривљеног истиче околности које су од утицаја на одмеравање казне, с обзиром на чињенице које утичу да казна буде већа или мања, као и разлоге којима се суд руководио приликом изрицања мере безбедности, односно указује на повреду одредбе члана 441. став 1. и 2. ЗКП.

Међутим, како повреде одредбе члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, као и члана 440. ЗКП и 441. став 1. и 2. ЗКП, не представљају законске разлоге у оквиру повреда прописаних у члану 485. став 4. ЗКП, због којих је подношење захтева за заштиту законитости дозвољено окривљеном преко браниоца, то се Врховни суд у оцену ових навода није упуштао.

Из изнетих разлога, Врховни суд је захтев за заштиту законитости оценио неоснованим и, на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Маша Денић, с.р.

Председник већа-судија
Бојана Пауновић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић